

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. február 9. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSA ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. május 5. napján kihirdetett **14.B.432/2014/129.** számú ítéletét **megváltoztatja:**

I. rendű vádlott költségvetést károsító bűncselekményének minősítéséből a folytatólagos elkövetésre vonatkozó megállapítást **mellőzi.**

I. rendű vádlott szabadságvesztését **7 (hét) évre,**

II. rendű vádlott börtönbüntetését **1 (egy) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.**

Az I. rendű vádlottal szemben elrendelt vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

I. rendű vádlott által a 2016. május 9. napjától 2016. július 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **28.120.- (huszonnyolcezer-egyszázhusz) forint** bűnügyi költségből kötelezi I. rendű vádlottat **14.400.- (tizennégyezer-négy száz) forint** megfizetésére az államnak, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A fennmaradó **13.720.- (tizenháromezer-hétszázhusz) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat, (5) bekezdés b) pont], társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont] és számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 403. § (1) bekezdés b) pont].

Ezért I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 5 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra, valamint gazdálkodó szervezetben betöltött vezető tisztségviselői foglalkozástól 5 év eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a börtönbüntetés legalább kétharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

I. r. vádlottal szemben 203.454.055.-Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont] és ezért - mint többszörös visszaesőt - 1 év

börtönbüntetésre, valamint mellékbüntetésül 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy II. r. vádlott a börtönbüntetés legalább háromnegyed részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy a Gyulai Törvényszék bűnjelkezelőjénél Bj.I/22/2014/1., 2., 3. és 4. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat kiadni rendelte I. r. vádlott részére, míg az 5. tételszám alatti 1 db fehér gyorsfűző mappa, **(1. sz. gazdasági társaság neve)** alapító okirata és (II.rendű vádlott neve) ügyvezető bejegyzésével kapcsolatos bűnjeleket elkobozta.

Az eljárás során összesen felmerült 491.071.-Ft bűnügyi költségből I. r. vádlottat külön 367.234.-Ft, II. r. vádlottat külön 8.000.-Ft, I. r. és II. r. vádlottakat egyetemlegesen 14.837.-Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 101.000.-Ft bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész I. r. és II. r. vádlott terhére a kiszabott börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés, valamint a közügyektől eltiltás súlyosítása érdekében, továbbá I. r. vádlott terhére a gazdálkodó szervezetben betöltött vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés súlyosítása érdekében,
- I. r. vádlott kézbesítési íven,
- I. r. vádlott védője felmentés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.342/2016/1-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annak indokaival együtt azzal a pontosítással tartotta fenn, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés főbüntetés súlyosítása helyett a büntetés súlyosítását és a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás súlyosítását indítványozta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

A tényállás és a jogi minősítés, valamint a jogi indokolás helyesbítésére, illetve a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és I. r. vádlott esetében a költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat, (5) bekezdés b) pont] vonatkozásában a folytatólagos elkövetés mellőzését, valamint annak megállapítását indítványozta, hogy a számvitel rendje megsértésének büntetettét a Btk. 13. § (2) bekezdése szerinti közvetett tettesként követte el, továbbá a vele szemben kiszabott szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás tartamának súlyosítását,

II. r. vádlottal szemben a kiszabott börtönbüntetés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott a másodfokú eljárásban fellebbezését írásban részletesen indokolta. Ebben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, figyelemmel arra, hogy előzetes fogvatartásba vételekor szeretett volna vallomást tenni, de azt az elsőfokú bíróság nem engedélyezte, és az elsőfokú bíróság nem hívta fel a figyelmét arra, hogy kérheti a tárgyalás megismétlését, amelyre figyelemmel nem tudott vallomást tenni. Hivatkozott arra is, hogy az első fokú eljárás során indítványozta **(1. sz. név)** tanúkenti kihallgatását, aki arra nézve tudna tanúvallomást tenni, hogy ő vitte el a könyvelési anyagot minden hónapban (könyvelő neve) könyvelőhöz, aki szintén úgy nyilatkozott, hogy egy magas férfi vitte az anyagot. Hangsúlyozta, hogy abban a tudatban volt, hogy minden rendben van a céggel kapcsolatban, nem tudott arról, hogy a könyvelés nem volt szabályos és nem történt meg az adóbevallás benyújtása amelyre figyelemmel az üzletszerű elkövetés megállapításának mellőzését indítványozta.

A **(1. sz. gazdasági társaság neve)** adásvétele ténylegesen megtörtént, nem tudott arról, hogy II. r. vádlott szabályosan nem vásárolhat céget, illetve arról sem, hogy (könyvelő neve) nem könyvelt és nem került beadásra általános forgalmi adóbevallás, a könyvelő arról őt nem értesítette.

Hivatkozott arra is, hogy a Gyulai Törvényszék bejegyezte II. r. vádlottat tulajdonosnak, és ha a bíróság nem tudott arról, hogy a II. r. vádlottnak nem lehet gazdasági társasága, ő hogyan tudhatott volna róla.

I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános tárgyaláson csatlakozott az I. r. vádlottnak az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló indítványához.

Álláspontja szerint tényállásként kizárólag azt lehet megállapítani, hogy a **(1. sz. gazdasági társaság neve)** és a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** adásvételére szabályos módon került sor, az adóbevallási és befizetési kötelezettség mindkét gazdasági társaság esetében a vevőt terhelte, illetőleg a számviteli fegyelem megtartása a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** esetén ugyancsak nem I. r. vádlottat, hanem **(2. sz. név)** vevőt terhelte.

Az elsőfokú bíróság nem adta megfelelő indokát annak, hogy I. r. vádlott vallomásával szemben miért a többszörösen büntetett előéletű II. r. vádlott vallomását fogadta el a **(1. sz. gazdasági társaság neve)** iratanyagának átadására vonatkozóan. Az első fokú ítélet indokolásának 27. oldalán ezzel kapcsolatban kifejtettek tévesek, és nem alkalmasak annak megállapítására, hogy I. r. vádlott nem adta át a gazdasági társaság iratanyagát II. r. vádlott részére. Erre figyelemmel I. r. vádlott ellene emelt bűncselekmények vádja alóli felmentését indítványozta.

II. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános tárgyaláson az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott a fellebbezési nyilvános tárgyaláson fenntartotta az írásbeli fellebbezés indokolásában foglaltakat és kiemelte, hogy (1. sz. név) és (3. sz. név) tanúk kihallgatása elmaradt.

Az ítélet tábla a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és II. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés súlyosítására irányuló fellebbezését alaposnak ítélte, míg a további fellebbezések alaptalannak bizonyultak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabályok megtartásával, hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

Az elsőfokú bíróság a 2016. február 11. és a 2016. május 5. napján megtartott tárgyalási napot, amely utóbbin az első fokú ítélet kihirdetésére került sor, az akkor ismeretlen helyen tartózkodó I. r. vádlott távollétében tartotta meg. A kibocsátott elfogatóparancs alapján I. r. vádlott kézre került, majd 2016. május 9. napjától előzetes fogvatartásban volt, ezért részére az első fokú ítélet kézbesítési ívvel együtt került kézbesítésre. Az első fokú iratok között 144. sorszám alatt található kézbesítési íven I. r. vádlott az ítélet ellen fellebbezést jelentett be. A kézbesítési íven egyértelműen feltüntetett, a Be. 531. § (2) bekezdése szerinti on azlehetőséggel pedig, miszerint a fellebbezésre nyitva álló határidőn belül a fellebbezés bejelentése helyett az elsőfokú bíróságnál indítványozhatja a tárgyalás megismétlését, nem élt.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint, ha az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően kézre került terhelt kellő kioktatás után az ítélet ellen fellebbezéssel élt, és a távollétében lefolytatott első fokú tárgyalás megismétlését nem indítványozta, utóbb ugyan a fellebbezését visszavonhatja, de az

első fokú tárgyalás megismétlését már nem kérheti (BH2010.36.). Így, - I. r. vádlott álláspontjával szemben - eljárási szabálysértés nem valósult meg, és a másodfokú eljárásban nem kérhette az elsőfokú eljárás megismétlését.

Eljárási szabályt vétett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a 2015. április 29. napján megtartott tárgyalási napon I. r. vádlott (1. sz. név) tanúkénti kihallgatására tett indítványát nem bírálta el (Be. 313. §), és az indítvány „hallgatólagos elutasítását” nem is indokolta meg az ítéletben [Be. 258. § (3) bekezdés f) pont].

Akkor is eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor I. r. vádlott távollétében megtartott tárgyalási napokra a hirdetményi úton kézbesített idézés mellett az idézést a védőjének nem kézbesítette annak ellenére, hogy a Be. 530. § (2) bekezdése szerint a vádlottnak hirdetményi úton kézbesített hivatalos iratot a védőjének is kézbesíteni kell.

A fenti eljárási szabálysértések azonban az elsőfokú bíróság eljárására, illetve az érintettek jogainak gyakorlására lényeges hatással nem voltak, és ezáltal nem képezték az akadályát a másodfokú felülbírálatnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ugyanakkor részben megalapozatlannak bizonyult, figyelemmel arra, hogy a tényállás részben felderítetlen maradt [Be. 351. § (2) bekezdés a) pont]. Az elsőfokú bíróság ugyanis elmulasztotta annak tisztázását, hogy születtek-e olyan adóhatósági határozatok, amelyekben az eljárásban szereplő gazdasági társaságokat az adóhiány megfizetésére kötelezte az adóhatóság.

Ennek tisztázása nélkül az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy állást foglaljon abban a kérdésben, hogy van-e helye vagyonekbevétele alkalmazásának, illetve kivel szemben kell azt elrendelnie. A Kúria 95. számú Büntető Kollégiumi véleményének III. pontja értelmében ugyanis a kétszeres elvonás tilalmára tekintettel nincs helye vagyonekbevételezésnek, ha a költségvetési bevétel kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt, vagy azt a gazdálkodó szervezetet amelyik a vagyonnal gazdagodott, a kiesett bevétel megfizetésére kötelezte.

Erre figyelemmel az ítélet táblája a Be. 353. § (1) bekezdése alapján eljárva bizonyítást vett fel, és ennek keretében beszerezte, majd a tárgyalás anyagává tette a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (...) Megyei Adóigazgatósága által az ítélet táblája megkeresésére megküldött **(1. sz. gazdasági társaság neve)** vonatkozásában 2011. évre általános forgalmi adó adónemben 118.535.000.-Ft adóhiányt megállapító, 2012. június 12. napján kelt és 2012. július 11. napján jogerőre emelkedett 2431752802 számú, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (...) Megyei Adóigazgatósága által az ítélet táblája megkeresésére megküldött, a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** vonatkozásában 2011. III. negyedévére általános forgalmi adó adónemben 84.921.000.-Ft adóhiányt megállapító, 2013. május 27. napján kelt és 2013. június hó 29. napján jogerőre emelkedett 5302991940 számú határozatokat.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának egyebekben eleget tett, és ennek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. További bizonyítás felvételének helye nem volt. Így nem volt szükség (1. sz. név) tanúkénti kihallgatására, miután az az elsőfokú bíróság által megállapítottéhoz képest eltérő tényállás megállapítását az nem eredményezné, (3. sz. név), I. r. vádlott volt apósának nyomozás során tett tanúvallomását pedig az elsőfokú bíróság felolvasással a tárgyalás anyagává tette és a bizonyítékok körében értékelte.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást a I. tényállási pont kapcsán arra vonatkozóan, hogy I. r. vádlott az ismeretlen forrásból származó gabonát anélkül adta el a felsorolt gazdasági társaságoknak, hogy a vevőre áthárított és részére befizetett általános forgalmi adót befizette volna az állami költségvetésbe, így a számláknak az adókötelezettség megállapítása szempontjából jelentős ténynek minősülő áfa-tartalmát eltitkolta az adóhatóság elől és az adóbevétel-csökkenés ezáltal bekövetkezett általános forgalmi adó adónemben.

II. r. vádlott vallomása, az okirati bizonyítékok, 1. és 2. sz. tanúk vallomása alapján meg a II. tényállási pont vonatkozásában megalapozottan állapította meg azt, hogy a **(1. sz. gazdasági társaság neve)** adásvétele fiktív volt. II. r. vádlottnak a gazdasági tevékenység tényleges folytatásának szándékára irányuló vallomását okszerűen vetette el, miután arra vont le következtetést, hogy az ehhez szükséges anyagi feltételek nem álltak rendelkezésére, illetve indokolatlannak és életszerűtlennek találta a 100.000.000.-Ft-ot meghaladó tartozással rendelkező gazdasági társaságnak a tevékenység továbbfolytatása céljából való megvételét, amelynek során figyelemmel volt arra is, hogy ugyanezen a napon a vádlottak egy másik gazdasági társaságot is létrehoztak. Mindezekből arra vont le helytálló következtetést, hogy a vádlottak tudták, hogy az ezzel kapcsolatos nyilatkozataik valótlanok, illetve I. r. vádlott célja a gazdasági társaság „fantomizálása” és ezzel együtt az adó bevallása, megfizetése, illetve a büntetőjogi felelősség alóli mentesülése volt, II. r. vádlott pedig a gazdasági társaság megvásárlásáért megszerezte az I. r. vádlott által ígért 150.000.-Ft-ot.

Az elsőfokú bíróság a tényállás III. pontja megállapítása során tisztázta a **(2. sz. gazdasági társaság neve) (2. sz. név)** tévedésbe ejtése folytán és ugyancsak a cég fantomizálása érdekében történt adásvétele vonatkozásában azt, hogy a kft.-nek 2011. október 20. napján kellett volna a 2011. III. negyedévi adóbevallást benyújtania és havi adóbevallásra áttérnie. Ekkor már **(2. sz. név)** volt a színlelt adásvétel folytán a kft. képviselője, azonban az adóbevallás benyújtásának és az adófizetési kötelezettség teljesítésének elmaradása I. r. vádlott büntetőjogi felelősségre vonását vonta maga után.

Az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott le arra nézve is, hogy a tényállás IV. pontja vonatkozásában a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** 2011. évi beszámolójának 2012. május 31. napjáig történő közzététele és letétbe helyezése elmaradt, a leltározási kötelezettséget nem teljesítette, hiányoztak a számviteli nyilvántartások, ezért a gazdasági társaság pénzügyi, vagyoni helyzetének áttekintése 2011. évre megghiúsult. Az éves beszámoló közzétételének és letétbe helyezésének határideje a tárgyévet követő 5. hónap utolsó napja, tehát 2012. május 31. napja volt, és ugyan 2011. október 20. napjától már nem I. r. vádlott volt a cég képviselője, a színlelt adásvételi szerződés és a vevő tévedésbe ejtése folytán a számviteli kötelezettség teljesítését mégis a társasággal ténylegesen rendelkező I. r. vádlott mulasztotta el.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének teljesítése során a beszerzett bizonyítékokat mérlegelési körébe vonta, amelynek keretében számot adott arról, hogy I. r. vádlott tagadása ellenére a tényállást miért a ténybeli beismerő vallomást tett II. r. vádlott, 1. sz., 2. sz. tanúk, 1. sz., 2. sz. igazságügyi könyv- és adószakértők szakértői véleményei, a I. tényállási pont vonatkozásában a gabonát felvásárló cégek képviselőinek az adóhatóság felé tett nyilatkozatai, míg a III. tényállási pont vonatkozásában a számlabefogadó cégek, a 3., 4., sz., valamint az 5. sz. gazdasági társaságok képviselőinek tanúvallomásai és nyilatkozatai, a bankszámlakivonatokat, a számlabefogadó cégekkel kapcsolatos adóhatósági megkeresésekre adott válaszok, az adó-ellenőrzési iratok, a számlák, a mérlegjegyek, a szállítólevelek, a fuvarokmányok alapján állapította meg. A beszerzett bizonyítékokat az iratok tartalmának megfelelően és nem okszerűtlenül értékelte. Erre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentést, illetve az első fokú ítélet

hatályon kívül helyezését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai és a felvett bizonyítás alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az alábbiak szerint kiegészítette és helyesbítette:

I. r. vádlott tulajdonát képezi a lakhelye szerinti ingatlan, továbbá egy forgalomból kivont személygépkocsi 600.000.-Ft értékben (első fokú iratok között 5. sorszám alatti vagyoni bizonyítvány adatai).

II. r. vádlott havi nettó 26.500.-Ft ápolási segélyben részesül (első fokú iratok között 22. szám alatti határozat).

A 6. oldal 5. bekezdésében írt Békéscsabai Városi Bíróság ítéletének száma helyesen 11.B.868/2003/15., míg a 7. bekezdésben írt büntetés 180 napi tétel pénzbüntetés, a 7. oldal 3. bekezdésében a Ceglédi Városi Ügyészség vádiratának száma helyesen 5.B.518/2009/28.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját osztva az első fokú ítélet 11. oldal utolsó két bekezdésében, 12. oldal 1. bekezdésében, 16. oldal 3-8. bekezdésében és utolsó előtti bekezdésében, valamint a 17. oldal 1-9. bekezdésében szereplő, a keretjogszabályt kitöltő normák rendelkezéseit az ítélet jogi indoklásába utalta.

Az (1. sz. gazdasági társaság)-gal szemben 2009. szeptember 9. napján felszámolási eljárás indult, a törlés hatálya: 2013. október 16. napja (másodfokú iratok 10. sorszám alatti cégmásolat adatai).

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (...) Megyei Adóigazgatósága a **(1. sz. gazdasági társaság neve)** vonatkozásában 2011. évre általános forgalmi adó adónemben 118.535.000.-Ft adóhiányt állapított meg a 2012. június 12. napján kelt és 2012. július 11. napján jogerőre emelkedett 2431752802 számú határozatával.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (...) Megyei Adóigazgatósága a Prémium-Duo Plusz Kereskedelmi Szolgáltató Kft. vonatkozásában 2011. III. negyedévére általános forgalmi adó adónemben 84.921.000.-Ft adóhiányt állapított meg a 2013. május 27. napján kelt és 2013. június hó 29. napján jogerőre emelkedett 5302991940 számú határozatával.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadott.

A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a vádlottak bűncselekményeinek minősítése is alapvetően helyes volt.

Az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott az adókötelezettség teljesítésének és ezzel összefüggésben a büntetőjogi felelősségre vonás elkerülése érdekében az (1. sz. gazdasági társaság neve) és **(2. sz. gazdasági társaság neve)** gazdasági társaságok fantomizálása céljából azokat színleg értékesítette. Ennek kapcsán vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy mennyiben vonható felelősségre I. r. vádlott a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** színlelt adásvételét követő mulasztásokért, aminek azért volt kiemelt jelentősége, mert az ítéleti tényállás IV. pontjában írt bűncselekmény elkövetési időpontja 2012. év május 31. napja volt. Az I., II., III. tényállásban írt bűncselekmények elkövetési időpontjaihoz képest ez azt eredményezte, hogy az 1978. évi IV. törvény 2012. január 1. napjától

hatályos 2011. évi LXIII. törvénnyel történt módosítása szerint a költségvetési csalás az üzletszerűség folytán súlyosabban - 2-8 évig terjedő szabadságvesztés helyett 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetettnek - minősült.

Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy ugyan 2011. október 20. napján már **(2. sz. név)** volt a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** képviselője, mivel azonban az üzletrész-átruházási szerződés színlelt volt, ezért a társaság vezető tisztségviselője ténylegesen továbbra is I. r. vádlott maradt, így őt terhelte a felelősség az adóbevallás benyújtásának elmaradása miatt (III. tényállási pont), illetve a beszámoló készítés, könyvvizetés elmaradása, bizonylati rend megsértése miatt is (IV. tényállási pont).

I. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása szempontjából mind az adócsalás/költségvetési csalás, mind pedig a számvitel rendjének megsértése kapcsán irreleváns, hogy a vásárlók milyen tudattartalommal vásárolták meg a gazdasági társaságokat. Amennyiben a gazdasági társaságot megvásárló személy tudattartalma kiterjedt a bűncselekmény elkövetésére, így a költségvetést károsító, illetve a számvitel rendjét sértő magatartásra, abban az esetben az I. r. vádlott a vásárlás időpontjától részesi (felbujtói vagy bűnsegédi) magatartást valósított meg, amely beleolvad a vásárlás időpontját megelőző időszak tettesi magatartásába. Ha pedig nem terjedt ki a bűncselekmény elkövetésére, akkor a tévedésbe ejtése folytán az I. r. vádlott közvetett tettesként felel, amely elkövetői alakzat ugyancsak beleolvad az azt megelőző önálló tettesi elkövetői alakzatba.

Az elsőfokú bíróság a vádhatósággal együtt arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vásárlókat, azaz II. r. vádlottat, illetve **(2. sz. név)-et** I. r. vádlott felhasználta - tévedésbe ejtésüket követően - a bűncselekmények elkövetése során, amelyet az ítéletábra is osztott. Erre figyelemmel valamennyi tényállási pont vonatkozásában helyesek az elsőfokú bíróság által megállapított elkövetési időpontok. Így helytálló volt az elsőfokú bíróság azon álláspontja is, hogy I. r. vádlott vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény 2. §-ában írtak alapján az 1978. évi IV. törvény 2012. május 31. napján hatályos rendelkezéseit kellett összevetnie az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseivel.

Ennek körében helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlott tekintetében az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé és az ezzel kapcsolatos indokait az ítéletábra mindenben osztotta. Ugyancsak osztotta, hogy a többszörös és egyben különös visszaeső II. r. vádlott esetén az elbíráláskor hatályos Btk. nem tesz lehetővé kedvezőbb elbírálást, ezért vonatkozásában helyes volt az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek az alkalmazása.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a költségvetési csalás büntetettét - arra figyelemmel, hogy két gazdálkodó szervezet vonatkozásában követte azt el I. r. vádlott - folytatólagosan elkövetettnek minősítette. A több gazdasági társaságot érintő és több adóbevallási időszakon keresztül a vádemelés időpontjáig elkövetett valamennyi bűncselekményt ugyanis a költségvetési család törvényi egysége magába olvasztja, s ezért a folytatólagos elkövetés fogalmilag kizárt ezen bűncselekmény tekintetében.

Erre figyelemmel az ítéletábra I. r. vádlott költségvetést károsító bűncselekményének minősítéséből a folytatólagos elkövetés megállapítását mellőzte.

Nem osztotta az ítéletábra a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, hogy I. r. vádlott a

számvitel rendje megsértésének büntettét a Btk. 13. § (2) bekezdése szerinti közvetett tettesként követte el, miután a (2. sz. gazdasági társaság neve) értékesítését követően I. r. vádlott közvetett tettesi magatartása az azt megelőző időszak önálló tettesi cselekményébe beleolvadt, így az elsőfokú bíróság helyesen minősítette azt önálló tettesi elkövetésként.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények annyiban szorultak kiegészítésre és helyesbítésre, hogy I. r. vádlott esetében, figyelemmel a költségvetési csalás minősítéséből a folytatólagos elkövetés megállapításának mellőzésére, annak súlyosító körülményként való értékelését is mellőzte. Ugyancsak mellőzte a súlyosító körülmények köréből I. r. vádlott vonatkozásában azt, hogy több újabb büntetőeljárás indult ellene, miután a jelen eljárásban elbírált bűncselekmények elkövetése után indult valamennyi, az első fokú ítélet 4. oldal utolsó négy bekezdésében felsorolt büntetőeljárás, amelyek még nem fejeződtek be, s így annak súlyosítóként való értékelésére az ártatlanság vélelme folytán nincs lehetőség.

II. r. vádlott esetén a súlyosító körülmények közül a többszörös visszaesést megalapozó elítéléseken túli többszörös büntetettsége vonatkozásában mellőzte a hasonló jellegű költségvetést károsító bűncselekmények miatti büntetettséget, miután a II. r. vádlottat nem költségvetést károsító bűncselekmény miatt ítélte el a bíróság.

A bűnösségi körülmények változásával együtt is osztotta az ítélet tábla I. r. vádlott esetén a szabadságvesztés, míg II. r. vádlott esetén a börtönbüntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést.

A büntetési tétel I. r. vádlott esetén a halmazati büntetéskiszabási szabályokra figyelemmel 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középérték 10 év, míg a többszörös visszaeső II. r. vádlott esetén 2 hónaptól 4 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középérték 2 év 4 hónap.

I. r. vádlott az állami költségvetésnek több mint 200.000.000.-Ft vagyoni hátrányt okozott, ezért a vele szemben a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama nem igazodik az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmények és a személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnösség fokához és az értékelt bűnösségi körülményekhez. II. r. vádlott esetén, aki többszörös és egyben különös visszaesőként valósította meg a közokirat-hamisítás büntettét, ugyancsak aránytalanul enyhe az elsőfokú bíróság által alkalmazott börtönbüntetés tartama. Ennek megfelelően I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését és II. r. vádlott börtönbüntetését a rendelkező részben írtak szerint súlyosította az ítélet tábla, ugyanakkor nem találta szükségesnek I. r. vádlott esetén a közügyektől eltiltás és a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás, míg II. r. vádlott esetén a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazott vagyonelkobzást I. r. vádlottal szemben.

Nem rendelhető el ugyanis vagyonelkobzás a vádlottal szemben arra a pénzüsszegre, amellyel az általa elkövetett bűncselekmény - adócsalás - kapcsán nem ő, hanem az általa vezetett gazdálkodó szervezet gazdálkodott (BH2013.292.). Ebben az esetben az adott gazdálkodó szervezettel szemben kell elrendelni a vagyongyarapodás mértékéig a vagyonelkobzást. A Kúria 95. számú Büntető Kollégiumi véleménye III. pontja szerint azonban nincs helye vagyonelkobzásnak, ha az adó kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt, vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik a

vagyonnal gazdagodott, a kiesett adóbevétel megfizetésére kötelezte.

Miután a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként kiegészített tényállás alapján a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-vel és a **(2. sz. gazdasági társaság neve)**-vel szemben hozott határozataiban az ott megjelölt adóhiány megfizetésére kötelezte a két gazdasági társaságot, ezért nincs helye vagyonek Kobzásnak. Erre figyelemmel az ítélet tábla a I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta a rendelkező részben írtak szerint. Az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, amelyre figyelemmel azokat az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az I. r. vádlott által a 2016. május 9. napjától 2016. július 19. napjáig, azaz a vele szemben folyamatban volt más ügyben született jogerős határozat végrehajtásának megkezdéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján.

A fellebbezési eljárás során eredménytelenül fellebbezett I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 14.400.-Ft kirendelt védő díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján, míg II. r. vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült 13.720.-Ft bűnügyi költséget, a II. r. vádlott részére engedélyezett személyes költségmentesség folytán az állam viseli a Be. 339. § (1) bekezdése és a Be. 74. § (3) bekezdés c) pontja alapján.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 386. §-ára figyelemmel a fellebbezés kizárt.

Szeged, 2017. február 9.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
előadó bíró

. Nagy Erzsébet s.k.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.614/2016/12. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.432/2014/129. számú ítélete mindkét vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2017. február 9.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke